

## HİÇ DÜŞÜNDÜK MÜ?



### İSA AYGÜL'ÜN KÖŞE YAZISI

İnsan, yalnız yaşamayan, sosyal ve toplumsal bir varlık. İçinde yaşadığı toplumu, fertleri ve diğer canlı cansız tüm varlıkları, kendisine verilen donanımlarıyla anlayabilen, inceleyip kavrayabilen, analiz ederek yorumlayabilen, sorduğu sorulara cevap bulabilendir. Varoluşunun özünü, hayatının temelini, nefesinin önemini, hareket edebilmenin değerini, kabiliyet ve yeteneklerinin farklılığını, değerler bütününe değer ve kıymetini bilebilendir.

Yaşam maratonunun mevsimlerindeki maddi ve manevi ihtiyaçlarının tümünü kendisinin karşılamaşının genel anlamda mümkün olmadığı farkındadır. Sosyal hayatın dinamiklerine, görünen ve görünmeyen kurullarına, bireylerle olan ilişkilerine, huzuru, mutluluğu, başarısı, sağlığı için muhtaç olduğunun da idrakindedir. İnsanlar arasındaki hak ve hukuka riayet etmeyi, saygı göstermeyi, iş bölümünde üzerine düşeni yapmayı, verilen görevi yerine getirmeyi, etik kurullarını toplumun bütün katmanlarında uygulamayı gerçek huzurun, mutluluğun vazgeçilmez bir kuralı olduğunu kabul etme bilincindedir. Zamanın su gibi akıp gittiği, ömür varaklarının takvim yaprakları gibi hızlı şekilde hayat ağacından koparak düştüğü, maddenin zerrelereimizde taht kurduğu, dumansız etiksizlik ateşinin uzuvlarımızın odağında keyif sürdüğü, iletişimin son sürat yol aldığı, sosyal ağların bizi hapsettiği bir yüzyılda ayakta durabilme mücadelesi verirken, belirttiğimiz donanım ve özelliklerimizden hangilerinin bizimle beraber olduğunu, kazanım ve yitkilerimizin olup olmadığını hiç düşündük mü ?

Bütün sosyal donatılarıyla geniş bir arazi üzerine kurulan köylerimizin, çok dar araziler üzerine yapılan çok katlı yapılarda toplanmasıyla, köy kültürünün, apartman ya da site kültürüne dönüşmesinin sosyal hayatımız üzerindeki etkilerini...

Sıla-i Rahim olan akraba ilişkilerimizin, dumura uğraması sonucu son nefeslerini verme aşamasında olduğunu, bizim çocukluk veya gençlik zamanlarımızda hiç görmediğimiz ya da nadiren görebildiğimiz 'sokakları ev' edinenlerin sayısının gün geçtikçe arttığını...

Aile kurumunun temelini oluşturan 'sevgi, saygı' kuralının yerine 'çıkar ve egoizmin' saltanat kurmasıyla, aile bireyleri arasındaki sohbetin yitikleşerek ferdiyetçiliğin vaz geçilmez bir kural olmasının değer hücrelerimizi yok etmesini...

Akşam evlerde muhabbet beklemenin, ortak paydalarda buluşmanın, dopdolu ve nitelikli vakit geçirerek kaynaşmanın, 'ben' değil, 'biz' olanın artık ne kadar zor ve güç olduğunu...

Günlük yaşamımızın her ihtiyacını çoğunlukla ev dışında gerçekleştirdiğimizden, günün belirli zamanında ev içinde olması gereken insanın ev dışında bulunmasından, yaşanması gereken leziz anılar yaşamadığından, böylece hatıraları biriktirme imkanı görünmediğini, aidiyet duygusunun beslenemediğini hiç düşündük mü?

Sıcaktan ve soğuktan bizleri koruyan evlerimizde otururken, şu kış günlerinde kalacak yeri olmayanları, yemek ya da kahvaltı sofrasına oturduğumuzda önümüzdeki nimetleri gördüğümüzde bu nimetlerden yoksun olanları, hararettten yanan dudaklarımızı ferahlatmak için su içtiğimizde içecek temiz bir bardak suyu bulamayanları, çok az deforme olmuş kullandığımız eşyalarımızı yenilerken bunların hiç birisine sahip olamayanları, yakacağı olmadığı için battaniyenin altında titreyenleri, maddi imkânsızlıktan okul ihtiyaçlarını karşılayamayan bir öğrencinin sınıftaki ruh halini, yürüyerek yemeğe çalıştığımız gıdayı görenlerin de göz hakkı olduğunu hiç düşündük mü?

Genç iken bir gün bu dinçliği yitirip ihtiyarlığa merhaba diyeceğimizi, nefeslendiğimiz zamanla sınırlı yolda ne ekersek sınırsız yolda ektiklerimizi biçebileceğimizi, bedenimizin bakımı ve görünümü için aynaya baktığımız gibi ruhumuzun sağlığı için ruh aynamıza bakıp bakmadığımızı, her sabah uyandığımızda geceleri yarı ölüm halinde olduğumuzu...  
Hızlı ve hırslı yaşıadığımız maddeci hayatın insanları evsiz, evleri de insansız, bizi 'biz'siz bıraktığını hiç düşündük mü?